

Súd: Najvyšší súd
Spisová značka: 2Tdo/23/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8319010778
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 05. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dana Wänkeová
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2025:8319010778.1

Uznesenie

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z jeho predsedníčky senátu JUDr. Dany Wänkeovej a sudcov JUDr. Beáty Javorkovej a JUDr. Mariána Mačuru v trestnej veci obvineného Ing. U. I., pre prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona na neverejnom zasadnutí konanom 20. mája 2025 v Bratislave, o dovolaní obvineného Ing. U. I. proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 8. októbra 2024, sp. zn. 3To/28/2024, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného Ing. U. I. odmieta.

odôvodnenie:

Okresný súd Humenné (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom z 8. apríla 2024, sp. zn. 1T/129/2019, uznal obvineného Ing. U. I. vinným z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e) Trestného zákona a z prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona na skutkovom základe uvedenom vo výroku citovaného rozsudku.

Za to mu prvostupňový súd uložil podľa § 156 ods. 2 Trestného zákona, § 41 ods. 1 Trestného zákona, § 38 ods. 2 Trestného zákona, § 36 písm. j) Trestného zákona, § 37 písm. h) Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 12 mesiacov, výkon ktorého podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona obvinenému podmiennečne odložil a podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona určil skúšobnú dobu na 15 mesiacov.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku uložil obvinenému povinnosť nahradiť poškodeným B. B. škodu vo výške 33 eur; Všeobecnej zdravotnej poisťovni, a. s. škodu vo výške 59,15 eura a Sociálnej poisťovni škodu vo výške 203,90 eura. Poškodeného B. B. podľa § 287 ods. 2 Trestného poriadku so zvyškom nároku na náhradu škody odkázal na civilný proces prípadne konanie pred príslušným orgánom.

Krajský súd v Prešove (ďalej aj „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) o odvolaní obvineného Ing. U. I. proti uvedenému rozsudku prvostupňového súdu rozhodol rozsudkom z 8. októbra 2024, sp. zn. 3To/28/2024, podľa § 321 ods. 1 písm. d), ods. 2 Trestného poriadku a zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu a podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku uznal obvineného Ing. U. I. vinným z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona a z prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že:

„počas pracovného dňa 28.07.2016 v čase okolo 13.20 hod. v areáli bývalého poľnohospodárskeho družstva v obci I., okres N., do ktorého vedie voľný vstup bez vstupnej brány, kde má neobmedzený prístup bežná verejnosť a sídli tam viacero spoločností po tom, čo vystúpil z osobného motorového vozidla zn. Volvo, nezisteného evidenčného čísla pred prevádzkou spoločnosti M., s. r. o., I. č. XXX, fyzicky napadol B. B., nar. XX.XX.XXXX, ktorého poznal, a o ktorom vedel, že je osobou vyššieho veku a po tom, čo B. B. vyšiel pred dvere prevádzky uvedenej spoločnosti a po slovnej potýčke medzi obžalovaným Ing. U. I. a B. B., obžalovaný Ing. U. I. chytil B. B. za vrchnú časť oblečenia a takto ho

držiac rukou udrel do oblasti hlavy, pričom B. B. úder obžalovanému Ing. U. I. opätovoľ a obžalovaný Ing. U. I. neustále jednou rukou ťahal za vrchnú časť oblečenia B. B. a opätovne ho udrel do oblasti tváre, čím B. B. spôsobil somatické poranenie, pohmoždenie hlavy v spánkovej oblasti vľavo ľahkého stupňa s dobou liečenia a obmedzenia v obvyklom spôsobe života v trvaní 2 až 3 dni a ďalej mu spôsobil akútnu stresovú reakciu v súvislosti s týmto napadnutím a adaptačnú poruchu po negatívnom zážitku a zmiešanú úzkostne depresívnu poruchu s dobou liečenia a práceneschopnosti od 29.07.2016 do 26.08.2016, ako aj mu poškodil okuliare, čím mu spôsobil škodu vo výške 33,- eur.“

Za to mu krajský súd podľa § 364 ods. 1 Trestného zákona, § 41 ods. 1 Trestného zákona § 56 ods. 1, ods. 2, ods. 3 Trestného zákona uložil úhrnný peňažný trest 500 eur a pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, mu uložil podľa § 57 ods. 3 Trestného zákona náhradný trest odňatia slobody na 2 mesiace.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku uložil obvinenému povinnosť nahradíť poškodeným B. B. škodu vo výške 33 eur; všeobecnej zdravotnej poisťovni, a. s. škodu vo výške 59,15 eura a Sociálnej poisťovni škodu vo výške 203,90 eura. Poškodeného B. B. podľa § 287 ods. 2 Trestného poriadku so zvyškom nároku na náhradu škody odkázal na civilný proces prípadne konanie pred príslušným orgánom.

Proti citovanému rozhodnutiu krajského súdu podal obvinený Ing. U. I. dovolanie prostredníctvom pre dovolacie konanie zvoleného obhajcu JUDr. Marcely Kuníkovej, z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. c), písm. g) a písm. i) Trestného poriadku, lebo v dotknutom konaní bolo zásadným spôsobom porušené právo na obhajobu, dovolaním napadnuté rozhodnutie bolo založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom a rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku obvinený v podanom dovolaní uviedol, že v konaní namietal nezákonnosť výberovej príslušnosti NAKA, a z toho dôvodu ako dôkaz navrhoval prečítanie oznámenia o podozrení zo spáchania trestného činu marenia spravodlivosti podľa § 344 Trestného zákona, čo vykonané nebolo. Podnetom na podanie oznámenia bolo, že obvinený bol presvedčený, že podpis na Opatrení o určení výberovej príslušnosti zo dňa 30. júna 2017 pod sp. zn. PPZ-NKA-PZJ4-139-17/2017, ktorý by mal patriť gen. PaedDr. Tiborovi Gašparovi, vtedajšiemu Prezidentovi PZ SR, nie je jeho podpisom a nie je ani podpisom JUDr. Jaroslava Malíka, vtedajšieho viceprezidenta PZ SR. V prípade, ak by bolo preukázané, že sa nejedná o podpis ani jedného z uvedených osôb, by bolo Opatrenie nulité a nezákonné, a nezákonné by potom bolo celé vyšetrovanie, ktoré sa uskutočnilo na základe tohto Opatrenia i všetky dôkazy získané v priebehu tohto vyšetrovania, a výsledky vyšetrovania by nebolo možné použiť v tomto konaní. Na preukázanie týchto tvrdení obvinený navrhoval v konaní vypočuť gen. PaedDr. Tibora Gašpara, Petra Hraška a JUDr. Jaroslava Malíka, avšak ani jeden z navrhovaných dôkazov vykonaný nebol. Predmetné Opatrenie obvinený považuje za nezákonné i z hľadiska toho, že bolo vydané nepríslušným orgánom. Obvinený výsluch svedkov navrhoval i z dôvodu zodpovedania otázky naplnenia dôvodov prenesenia vecnej príslušnosti v konaní, ktoré bolo pôvodne vedené na OKP OR PZ Humenné pod č. ČVS: ORP-512/1-VYS-HE-2016 pre prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona v jednočinnom súbehu s prečinom ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona. Pre uvedené trestné činy nie je daná vecná príslušnosť Národnej kriminálnej agentúry. Podnetom na vydanie Opatrenia bol opakovaný podnet splnomocneného zástupcu poškodeného, JUDr. Michala Mandzáka, ktorý bol doručený na Prezídium Policajného zboru - kancelárii prezidenta Policajného zboru dňa 20. júna 2017 a následne Prezídium Policajného zboru - úradu kriminálnej polície dňa 23. júna 2017. Obvinený mal za to, že vydanie Opatrenia, na základe ktorého bola založená vecná príslušnosť v žiadnom prípade nenaplnila zákonný rámec, keďže nebola naplnená ani jedna z podmienok pre určenie výberovej príslušnosti NAKA. Vo vyšetrovacom spise sa nenachádza žiaden dôkaz o tom, že riaditeľ NAKA poznal obsah spisu. Rovnako z Opakovaného podnetu nevyplýva, že by súčasťou tohto podnetu boli akékoľvek prílohy, ktoré by preukazovali tvrdené skutočnosti. Preto mal za to, že riaditeľ NAKA Peter Hraško podal návrh na určenie výberovej príslušnosti v trestnom konaní na Prezídium PZ iba na základe obsahu opakovaného podnetu splnomocneného zástupcu poškodeného. V konaní vedenom na OKP OR PZ Humenné pod č. ČVS: ORP-512/1-VYS-HE-2016 nebolo ešte ani vznesené obvinenie, boli iba zisťované skutočnosti, či konanie napĺňa znaky trestného činu, kto je ich páchatelom a zabezpečovali sa podklady na začatie trestného stíhania. Preto prenesenie vecnej príslušnosti iba na základe podnetu zástupcu poškodeného bez zákonných predpokladov a dôvodov, ktoré by vyplývali z vyšetrovania

a bez relevantných dôkazov, ktoré by opodstatňovali vecnú príslušnosť NAKY, bolo nezákonné. Na preukázanie tvrdených skutočností obvinený navrhoval vykonanie dokazovania výsluchom plk. JUDr. Jaroslava Malíka, PaedDr. Tibora Gašpara a Petra Hraška. Ani jeden z navrhovaných výsluchov vykonaný súdom nebol a v odôvodnení rozsudku absentuje stanovisko súdu k daným skutočnostiam. Uvedený dovolací dôvod vzťahuje obvinený okrem vyššie uvedených nevykonaných dôkazov aj na nevykonanie dôkazu - výsluch svedka O. U., kde odvolací súd ako dôvod jeho nevykonania stroho uviedol iba značný časový odstup, čo nie je podľa názoru obvineného relevantné odôvodnenie. Obvinený ďalej uviedol, že odvolací súd nemohol bez ďalšieho negatívne vyhodnotiť v jeho neprospech časové hľadisko bez poznania stanoviska samotného svedka a mieru jeho vedomostí o dokazovaných skutočnostiach. Svedok mal preukázať, že poškodený nebol počas práceneschopnosti obmedzený na obvyklom spôsobe života, chodil do práce, čo je významné pre posúdenie otázky, či konaním obvineného boli naplnené znaky skutkovej podstaty prečinu podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona. Obvinený taktiež namietal nevykonanie dôkazu - zabezpečenie zdravotnej dokumentácie poškodeného. Odvolací súd argumentoval tým, že poškodený nemal byť v minulosti liečený na psychiatrii, čo potvrdila i dcéra poškodeného a tiež preto, že jednotlivé lieky boli predpisované ošetrojúcim lekárom pred ošetrovaním na psychiatrii. V ďalšom obvinený polemizoval s odôvodnením nevykonania uvedeného dôkazu zo strany krajského súdu.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku obvinený uviedol, že súd vykonal nezákonný dôkaz - kamerový záznam udalosti z 28. júla 2016, čo bolo v rozpore s § 119 ods. 2 Trestného poriadku a čl. 6 a čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Nezákonnosť dôkazu obvinený vyhodnotil poukázaním na rozhodnutie Úradu na ochranu osobných údajov SR z 2. mája 2022, ktorý konštatoval porušenie zákona č. 122/2013 o ochrane osobných údajov u prevádzkovateľa KIS. Odvolací súd v rozsudku uviedol, že sa nejednalo o skryté monitorovanie, nakoľko kamery umiestnené na budove boli zreteľné. Podľa názoru obvineného však uvedený názor odvolacieho súdu ignoroval ustanovenia vyššie uvedeného zákona. Priestor prístupný verejnosti možno monitorovať pomocou videozáznamu len na účely verejného poriadku a bezpečnosti, odhaľovania kriminality a to len vtedy, ak priestor je zreteľne označený ako monitorovaný. V areáli nebol uvedený priestor žiadnym zákonným spôsobom označený ako monitorovaný priestor. Z uvedeného dôvodu mal obvinený za to, že je potrebné vyhodnotiť predmetný kamerový záznam ako nepoužiteľný a procesne nulitný dôkaz. Obvinený mal za to, že tento dôkaz nemohol obstáť v teste proporcionality. Podozrenie z nezákonného konania nemožno preukazovať dôkazmi získanými z iného nezákonného konania. Nie je možné pripustiť, aby súd z dôvodu záujmu spoločnosti na odhaľovaní podozrenia z protiprávnej činnosti ospravedlňoval iné protiprávne konanie, ktorým došlo k porušeniu práv iných osôb. Obvinený uviedol, že ani verejný záujem na nájdení materiálnej pravdy by nemohol konvalidovať protiprávnosť konania, ktorým je od počiatku nezákonne získaný dôkaz poznačený.

V intenciách dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku obvinený uviedol, že jeho konaním neboli naplnené zákonné znaky skutkovej podstaty trestného činu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, a súčasne zvýraznil, že na naplnenie skutkovej podstaty trestného činu výtržníctva je nevyhnutné, aby konanie páchatel'a bolo závažnejšej povahy (rozhodnutie súdu R 40/77 v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk).

K dovolaniu obvineného sa vyjadril poškodený B. B. podaním z 24. marca 2025 a poukázal na to, že odvolací rozsudok súdu prvého stupňa považuje za vecne správny, zákonný a zodpovedajúci stavu veci. Ďalej zdôraznil, že obvinený len cyklicky opakuje svoje obhajobné argumenty, ku ktorým sa už dôsledne vyjadrili sudy nižších stupňov a vzhľadli ich za nerelevantné. K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku poškodený uviedol, že ich obvinený uviedol, pretože podľa jeho predstáv súd nevypočul svedkov, ktoré podľa jeho verzie mali preukázať, že vyšetrovanie v nastolenej trestnej veci viedol vecne nepríslušný policajt vtedajšej NAKA. Obvinený však nespochybňuje, že by vyšetrovanie viedol vyšetrovateľ PZ, pričom prípadné prejednanie veci "vecne nepríslušným" policajtom rozhodne nie je možné podradiť pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. V zmysle ustálenej judikatúry dovolacieho súdu sa pritom za takéto považuje porušenie obhajobných práv takej intenzity, ktorá dosahuje porušenie práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. V danom prípade však obvinený žiaden taký (konkrétny) dôvod neuviedol. Navyše obvinený ani neuviedol, v čom konkrétne malo byť porušené jeho právo na obhajobu tým, že vo veci konala vyšetrovateľka NAKA, a konať mal vyšetrovateľ Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Humennom. Poškodený ďalej konštatoval, že poškodený účelovo zavádzal keď tvrdil, že liek Lyrica

slúži výlučne na úzkostné stavy, keďže tento liek sa používa i na liečbu iných než psychických ochorení. V tomto smere poškodený uviedol, že neužíval liek Lyrica v súvislosti s nejakým psychickým ochorením (tak ako to nepravdivo tvrdil obvinený). Preto dokazovanie (naznačené poškodeným) nemohlo (ani náznakovo) viesť k porušeniu práva na obhajobu. Poškodený ďalej uviedol, že za neopodstatnený možno považovať i dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, ktorý obvinený vzhliadol v nepoužiteľnosti kamerového záznamu. I s touto námietkou sa dôsledne vysporiadali sudy nižších stupňov, a to najmä odvolací súd v napadnutom rozsudku. V intenciách dovolacieho dôvodu podľa § 371 písm. i) Trestného poriadku poškodený dal do pozornosti, že aj tento považuje za nenaplnený vzhľadom na skutočnosť, že sa jedná o skutkové zistenia odvolacieho súdu, ktoré nie je dovolací súd oprávnený preskúmať v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, keďže dovolací súd nie je "skutkovým súdom". Úvahy, že by sa preto nemalo jednáť o trestný čin výtržníctva nemôžu podľa názoru poškodeného obstať. Záverom svojho vyjadrenia konštatoval, že neexistujú žiadne relevantné dovolacie dôvody podľa § 371 Trestného poriadku, a preto je potrebné dovolanie obvineného odmietnuť na neverejnom zasadnutí podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku.

K dovolaniu obvineného sa prokurátor nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) posúdil vec najskôr v zmysle § 382 Trestného poriadku a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu (§ 368 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku), oprávnenou osobou [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku], v zákonnej lehote a na príslušnom súde (§ 370 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku), a že spĺňa obligatórne obsahové náležitosti dovolania (§ 374 ods. 1 a ods. 2 Trestného poriadku). Okrem toho zistil, že bola splnená aj podmienka dovolania podľa § 372 ods. 1 Trestného poriadku, veta prvá, keďže obvinený pred podaním dovolania využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok a o tomto bolo rozhodnuté.

Dovolací súd, ale zároveň zistil, že obvineným uplatnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. g), písm. i) Trestného poriadku nie sú v posudzovanej veci zjavne splnené, a že dovolanie obvineného je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí.

Úvodom je potrebné uviesť, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným rozhodnutiam súdu, ktorým sa má zabezpečiť náprava procesných a hmotnoprávných chýb taxatívne uvedených v ustanovení § 371 ods. 1 písm. a) až n) Trestného poriadku. Dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok (s výnimkou dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku) neslúži na revíziu skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa.

Podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu. Právo na obhajobu je jedným zo základných atribútov spravodlivého procesu zabezpečujúcich „rovnosť zbraní“ medzi obvineným na jednej strane a prokurátorom ako žalobcom v trestnom konaní, na strane druhej. Táto základná zásada trestného konania je v Trestnom poriadku upravená v ustanovení § 2 ods. 9 Trestného poriadku, vyplýva z čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a je garantovaná v ďalších významných právnych dokumentoch, akými sú Listina základných práv a slobôd a Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Podľa čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky obvinený má právo, aby mu bol poskytnutý čas a možnosť na prípravu obhajoby, a aby sa mohol obhajovať sám alebo prostredníctvom obhajcu. Porušenie práva na obhajobu je podstatnou chybou konania. Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku je však koncipovaný oveľa užšie; nie je ním akékoľvek (resp. každé) porušenie práva na obhajobu, ale len porušenie tohto práva „zásadným spôsobom“. Pri posudzovaní, či v danom prípade bolo zásadným spôsobom porušené právo obvineného na obhajobu, sú dôležité konkrétne podmienky prípadu, ktoré je potrebné vyhodnotiť individuálne, ako aj vo vzájomných súvislostiach. Podstatou práva na obhajobu je zabezpečiť obhajovanie práv obvineného tak, aby v konaní boli okrem iného objasnené aj všetky skutočnosti svedčiace v prospech obvineného, a aby sa na tieto v konaní a pri rozhodovaní prihliadalo.

Žiada sa zdôrazniť, že trestné konanie je potrebné treba posudzovať vždy komplexne ako jeden celok, a nie je možné z hľadiska zachovania práv obvineného hodnotiť len niektoré parciálne, jednotlivito extrahované úkony, resp. postupy, a na základe nich konštatovať zásadné porušenie jeho obhajobných práv. Najvyšší súd z obsahu rozsudku súdu prvého stupňa, ani z uznesenia odvolacieho súdu nezistil žiadne skutočnosti svedčiace o tom, že by v priebehu konania na súdoch nižšieho

stupňa došlo k porušeniu práva obvineného na obhajobu. Naopak, jeho právo na obhajobu bolo v priebehu celého trestného konania v plnom rozsahu zachované, pričom obvinený mal možnosť zúčastňovať sa pojednávaní súdu prvého a druhého stupňa, a uplatňovať svoje práva či už osobne, alebo prostredníctvom obhajcu, pričom svoje práva v priebehu konania aj aktívne využíval.

Vo vzťahu k uvedenému dovolaciemu dôvodu obvinený v prvom rade namietal, že v konaní bola nezákonne určená výberová príslušnosť NAKA, pretože bol presvedčený, že podpis na Opatrení o určení výberovej príslušnosti z 30. júna 2017 pod sp. zn. PPZ-NKA-PZJ4-139-17/2017, ktorý by mal patriť gen. PaedDr. Tiborovi Gašparovi, vtedajšiemu Prezidentovi PZ SR, nie je jeho podpisom a nie je ani podpisom JUDr. Jaroslava Malíka, vtedajšieho viceprezidenta PZ SR.

K uvedenej dovolacej argumentácii obvineného sa v konaní už vyjadril súd prvého stupňa na str. 20 rozsudku, ale aj krajský súd taktiež na str. 20 rozsudku, pričom najvyšší súd sa s uvedenými skutkovými a právnymi úvahami oboch vo veci konajúcich súdov v plnom rozsahu stotožňuje a na odkazuje bez potreby ich osobitného opakovania.

Navyše ku konštatovanému dovolací súd uvádza, že už zo samotnej dovolacej argumentácie obvineného explicitne plynie, že jeho záver o tom, že podpis na Opatrení o určení výberovej príslušnosti z 30. júna 2017 pod sp. zn. PPZ-NKA-PZJ4-139-17/2017 nemal byť podpisom gen. PaedDr. Tibora Gašpara, a ani JUDr. Jaroslava Malíka, plynie výlučne z jeho vnútorného presvedčenia, pričom obvinený v konaní neuviedol žiaden konkrétny dôkaz, z ktorého takýto záver vyvodil. Inými slovami jeho presvedčenie nie je založené na žiadnej preukázanej skutočnosti a je len jeho subjektívnou domnienkou.

Z uvedeného dôvodu najvyšší súd dovolaciu argumentáciu obvineného vyhodnotil ako nedôvodnú.

V ďalšom obvinený vo vzťahu k tomuto dovolaciemu dôvodu namietal, že súdy odmietli vykonať ako dôkaz výsluch svedkov: plk. JUDr. W. B., PaedDr. D. V., M. N. a O. U., resp. že odmietli zabezpečiť zdravotnú dokumentáciu poškodeného. Taktiež namietal, že v odôvodnení rozsudku absentuje stanovisko súdu k daným skutočnostiam.

Vo vzťahu k uvedeným konkrétnym skutočnostiam najvyšší súd v súlade so svojou judikatúrou (R 7/2011, R 116/2014) vo všeobecnosti uvádza, že ak uplatnenie práva na obhajobu spočíva v navrhovaní dôkazov, zodpovedá mu povinnosť súdu zaoberať sa každým dôkazným návrhom a najneskôr pred meritorným rozhodnutím buď tomuto návrhu vyhovieť alebo ho odmietnuť (§ 272 ods. 3 Trestného poriadku), resp. rozhodnúť, že sa ďalšie dôkazy vykonávať nebudú (§ 274 ods. 1 Trestného poriadku). Tak ako nie je možné úspešne podať dovolanie z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku na podklade toho, že sa návrhu na vykonanie dôkazu nevyhovelo, nemožno za porušenie práva na obhajobu v zmysle uvedeného dovolacieho dôvodu považovať ani obsah a rozsah vlastnej úvahy súdov nižšej inštancie o voľbe použitých dôkazných prostriedkov. Ak by záver súdu urobený v zmysle § 2 ods. 12 Trestného poriadku o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú zakladal opodstatnenosť dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, odporovalo by to viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, ktorá vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, a nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu.

Do obsahu uvedených práv však nepatrí právo obvineného, aby sa konajúci súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, preto za porušenie tohto základného práva nemožno považovať neúspech (nevyhovenie návrhu) v konaní pred všeobecným súdom (napr. I. ÚS 8/96, III. ÚS 197/02, III. ÚS 284/08).

V prvom rade dovolací súd konštatuje, že tvrdenie obvineného, že v rozsudku okresného súdu absentuje stanovisko k odmietnutiu doplniť dokazovanie výsluchom svedkov plk. JUDr. W. B., PaedDr. D. V. a M. N. nezodpovedá zisteniam plynúcim z odôvodnenia rozsudku prvého stupňa a poukazuje na podrobné odôvodnenie odmietnutia vykonania týchto dôkazov súdom prvého stupňa v 3. a 4. odseku na str. 20 rozsudku.

Vo vzťahu k dovolacej námietke obvineného spočívajúcej v namietaní nevykonania ním navrhovaných dôkazov najvyšší súd opätovne pripomína, že právu obvineného navrhovať vykonanie dôkazov

nezodpovedá automaticky povinnosť súdu ich vykonať, ale povinnosť sa nimi aj zaoberať. Ako súd prvého stupňa (na str. 20), tak aj súd druhého stupňa (2. odsek na str. 20) sa uvedenej povinnosti nezbavil a obvinenému logicky zdôvodnil, prečo ich vykonanie nepovažoval pre rozhodnutie za potrebné. Nesúhlas obvineného s dôvodmi nevykonania ním navrhovaných dôkazov nie je dovolacím dôvodom vymedzeným § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Berúc do úvahy vyššie uvedené najvyšší súd nezistil naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku možno úspešne uplatňovať v prípadoch, keď je rozhodnutie súdu založené na dôkazoch, ktoré neboli na hlavnom pojednávaní vykonané zákonným spôsobom. Skutočnosť, že rozhodnutie je založené na dôkazoch vykonaných v rozpore so zákonom musí byť z obsahu spisu zrejmé a porušenie zákona by malo svojou povahou a závažnosťou zodpovedať porušeniu práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čomu napokon zodpovedá i samotná povaha dovolania ako mimoriadneho (nie ďalšieho riadneho) opravného prostriedku.

Z uvedeného potom logicky vyplýva záver, že nesprávny procesný postup súdu pri vykonávaní dôkazov môže byť dovolacím dôvodom v zmysle § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku len vtedy, ak má, resp. mal negatívny dopad na práva obvineného. Ak sa nepreukáže takéto účinky nesprávneho procesného postupu pri vykonávaní dôkazov, potom nemožno hovoriť o naplnení dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, a to aj so zreteľom na to, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 ods. 1, ods. 3 písm. d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd by mohlo dôjsť len vtedy, ak by odsúdenie bolo založené výlučne alebo v rozhodujúcej miere na dôkazoch získaných nezákonným spôsobom, čo sa ale v predmetnej veci nestalo (pozri rozsudky Európskeho súdu pre ľudské práva vo veciach Mariana Marinescu proti Rumunsku z 2. februára 2010, č. 36110/03, Emen proti Turecku z 26. januára 2010, č. 25585/02, Van Mechelen a ďalší proti Holandsku z 23. apríla 1997, č. 21363/93, 21364/93, 21427/93 a 22056/93, Visser proti Holandsku zo 14. februára 2002, č. 26668/95, Al-Khawaja a Tahery proti Spojenému kráľovstvu z 15. decembra 2011, č. 26766/2005 a č. 22228/06 a ďalšie).

V rámci dovolaní iniciovaného prieskumom odôvodneného dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku môže teda najvyšší súd preskúmať len to (ak dovolanie nepodal minister spravodlivosti Slovenskej republiky podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku), či jediný usvedčujúci dôkaz alebo viaceré rozhodujúce usvedčujúce dôkazy boli vykonané zákonným spôsobom. Ak dospeje k záveru o zákonnosti vykonaného dokazovania, najvyšší súd nemôže spochybňovať skutkové zistenia, prehodnocovať vykonané dôkazy a ich hodnotenie vykonané súdmi nižších stupňov. Spôsob hodnotenia dôkazov vykonaných zákonným spôsobom súdmi nižších stupňov nemôže najvyšší súd v rámci dovolacieho konania prehodnocovať ani spochybňovať, pretože by tak neprípustným spôsobom zasahoval do výlučnej kompetencie týchto súdov bez právneho podkladu a napokon i v rozpore so samotnou podstatou dovolacieho konania. Ako už najvyšší súd skonštatoval vyššie, dovolanie nemôže nahrádzať riadne opravné prostriedky a jeho podanie nie je prípustné v rovnako širokom rozsahu, aký je charakteristický pre riadne opravné prostriedky. Dovolanie a rozhodnutie o ňom znamená prelom do právoplatných rozhodnutí, a preto spravidla narušuje stabilitu konečného a vykonateľného rozhodnutia súdu. Z toho dôvodu možno dovolanie aplikovať iba v prípadoch, ak je to odôvodnené závažnosťou pochybenia napadnutého rozhodnutia súdu alebo jemu predchádzajúceho procesného postupu pri vykonávaní dôkazov.

Vo vzťahu k uvedenému dovolaciemu dôvodu obvinený v podstate namietal nezákonnosť kamerového záznamu udalosti z 28. júla 2016, pričom vychádzal z rozhodnutia Úradu na ochranu osobných údajov SR z 2. mája 2022, ktorý konštatoval porušenie zákona č. 122/2013 o ochrane osobných údajov u prevádzkovateľa KIS.

Aj vo vzťahu k tejto dovolacej námietke sa ako k námietke obhajobnej, resp. odvolacej námietke vyjadrovali ako okresný (2. odsek na str. 20), tak aj krajský súd (str. 19 rozsudku).

Krajský súd na str. 19 rozsudku mimo iné uviedol: „Pokiaľ ide o prípustnosť použitia kamerového záznamu, ako dôkazu v tomto konaní, bolo potrebné vykonať test proporcionality, teda či je primerané

chrániť si majetok kamerovým monitorovaním priestoru prevádzky a na druhej strane, či nebolo neprimerane zasiahnuté do práv poškodeného na ochranu jeho osobnosti, pričom krajský súd dospel k jednoznačnému záveru, že v danom prípade nie je možné chrániť páchateľa trestného činu na úkor práv poškodeného pre dokázanie protiprávneho konania, a preto je takýto dôkaz, ako dôkaz podporný, prípustný v trestnom konaní, krajský súd poukazuje aj na judikatúru Najvyššieho súdu v tomto smere (napr. 1Tdo/48/2020, 5Tdo/14/2021).“

Aj s uvedenou argumentáciou krajského súdu je možné sa stotožniť, pričom vo vzťahu k zákonnosti v konaní zabezpečených dôkazov je potrebné v prvom rade vo všeobecnej rovine uviesť, že v zmysle § 119 ods. 3 alinea prvá Trestného poriadku môže za dôkaz slúžiť všetko, čo môže prispieť na náležité objasnenie vecí a čo sa získalo z dôkazných prostriedkov podľa tohto zákona alebo podľa osobitného zákona. Zákonodarca zároveň v odseku 5 predmetného ustanovenia vymedzil zákonné limity, ktoré vylučujú použitie takých dôkazov, ktoré boli získané nezákonným donútením, alebo hrozbou takéhoto donútenia, okrem prípadu keď sa použije ako dôkaz proti osobe, ktorá také donútenie alebo hrozbu donútenia použila.

Z uvedeného implicitne vyplýva, že použiteľnosť toho, ktorého dôkazu v trestnom konaní je potrebné vykladať nielen so zreteľom, či boli získané z dôkazných prostriedkov podľa trestného poriadku, resp. podľa osobitného zákona, ale aj či daný dôkaz nebol získaný nezákonným donútením, alebo hrozbou takéhoto donútenia.

S prihliadnutím na konkrétnu situáciu je z trestného spisu zistiteľné, že v danom prípade nedošlo k zabezpečeniu predmetného kamerového záznamu nezákonným donútením, alebo hrozbou takéhoto donútenia. Z uvedeného dôvodu možno v zhode so závermi krajského súdu konštatovať, že aj keď umiestnenie kamery pred prevádzkou poškodeného po formálnej stránke bolo porušením zákona č. 122/2013 o ochrane osobných údajov u prevádzkovateľa kamerového informačného systému, uvedené automaticky nespôsobuje nemožnosť použitia predmetného kamerového záznamu ako dôkazu v tomto konaní.

Nad rámec týchto právnych úvah najvyšší súd uvádza, že uvedená dovolacia argumentácia obvineného nie je relevantná ani z dôvodu, že predmetný kamerový záznam nie je jediným, rozhodujúcim, či osamoteným dôkazom, na podklade ktorého by bola ustálená vina obvineného, ale ako to plynie z odôvodnenia rozsudku okresného, ale i krajského súdu, ide o dôkaz podporný, či doplňujúci.

Berúc do úvahy uvedené dospel najvyšší súd k záveru, že ani uvedený dovolací dôvod nebol v konaní naplnený.

V prípade dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku je nutné zistenie, že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia, pričom však podľa vyššie citovanej zákonnej dikcie tohto ustanovenia dovolací súd správnosť a úplnosť zisteného skutku nemôže skúmať a meniť. V prípade tohto dovolacieho dôvodu dovolanie neslúži na revíziu skutkových zistení vykonaných súdom prvého stupňa a odvolacím súdom (to je možné len na základe dovolania podaného ministrom spravodlivosti podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku), t. j. v dovolaní nie je prípustné právne účinne namietať, že skutok tak, ako bol zistený súdmi prvého a druhého stupňa, bol zistený nesprávne a neúplne a ani hodnotenie vykonaných dôkazov, pretože určitý skutkový stav je vždy výsledkom tohto hodnotiaceho procesu. Zistený skutkový stav môže dovolací súd posudzovať len z pohľadu nesprávneho právneho posúdenia skutku v skutkovej vete meritórneho rozhodnutia ustálenej súdmi prvého a druhého stupňa alebo nesprávneho použitia iného hmotnoprávneho ustanovenia (resp. právneho predpisu, ak má priamy vzťah k právnomu posúdeniu skutku), ale nikdy samotné skutkové zistenie, ktoré je obsahom skutkovej vety meritórneho rozhodnutia a ktoré nie je možné akokoľvek dopĺňať a meniť. Teda vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi nižšieho stupňa vyjadrenému v tzv. skutkovej vete meritórneho rozhodnutia môže v dovolaní obvinený (rovnako tak generálny prokurátor) uplatňovať iba námietky právneho charakteru, nie však námietky skutkové (primerane R 57/2007-II, S 3/2011, R 47/2014-II, R 14/2015-III).

Vo vzťahu k dovolacej námietke obvineného, že jeho konaním neboli naplnené znaky skutkovej podstaty trestného činu výtržníctva dovolací súd uvádza, že ako je skutok vymedzený v skutkovej vete rozsudku

krajského súdu, ktorý je pre dovolací súd určujúci, tak z jeho formulácie vyplýva naplnenie všetkých zákonných znakov ako prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona, tak aj prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, keďže obvinený inému úmyselne ublížil na zdraví a dopustil sa slovne, fyzicky a na mieste verejnosti prístupnom výtržnosti tým, že napadol iného. Krajský súd v rozsudku najmä na str. 19 - 21 uviedol, ktoré skutočnosti vyhodnotil ako dokázané a na základe akých skutkových a právnych úvah k uvedeným záverom došiel, vrátane vyhodnotenia z akých skutočností dospel k záveru, že konaním obvineného došlo k úmyselnému ublíženiu na zdraví a k prečinu výtržníctva, v rámci ktorého poukázal na to, „že v konaní nešlo o jednorazové sotenie a jeden úder (obvineným), ale išlo o opakované sácanie a udieranie dlaňou ruky obvineného 47-ročného muža do hlavy poškodeného, ktorý je objektívne staršou osobou (bezmála 70-ročného), obžalovaný mal aj výškovú prevahu nad poškodeným a útočil značne agresívne.“ v dostatočnej miere odôvodnil závažnosť činu ako vyššiu ako nepatrnú.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že v predmetnej veci nie sú splnené dôvody dovolania predpokladané ustanoveniami § 371 ods. 1 písm. c), písm. g), písm. i) Trestného poriadku a z tohto dôvodu dovolanie obvineného Ing. U. I. na neverejnom zasadnutí podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3: 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.